

ÕED
JA
VENNAD

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

Cynthia D'Aprix Sweeney

Cynthia D'Aprix Sweeney
The Nest
2016

Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele ERSEN. Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.

See teos on väljamõeldis. Kõik viited ajaloolistele sündmustele, elanud inimestele või eksisteerivatele paikadele on välja mõeldud. Ülejäänud nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike sündmuste või paikadega, elus või surnud isikutega on täiesti juhuslik.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Tiiu Sulsenberg
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2016 by Cynthia D'Aprix Sweeney
All rights reserved.
© 2017 Kirjastus Ersen

B06330217
ISBN 978-9949-82-095-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Alati oli see vastandumine – mida säilitada, mida muuta.

– WILLIAM TREVOR, „THE PIANO TUNER’S WIFE“

Nii ma teadsin, et see lugu murrab mu südame

Kui sa selle kirjutasid

Nii ma teadsin, et see lugu murrab mu südame

AIMEE MANN, „THE FORGOTTEN ARM“

TÄNUSÕNAD

MILJON TÄNU JA pea sama palju kokteile võlgnen ma nende toetuse, aja ja tarkuse (vahel ka loa eest nendega juhtunud sündmusi kasutada) järgmistele inimestele – Belinda Cape, Madeline Dulchin, Rory Evans, Kate Flannery, Robin Goldwasser, John Hodgman, Natasha Lehrer, Jenny McPhee, Liza Powel O'Brien, Rebecca Odes, Rachel Pastan, Amy Poehler, Amy Scheibe, Katherine Schulten (kes luges innukalt selle raamatu nii paljusid mustandeid, et ma hakkasin tema mõisuse pärast muretsema), Jill Soloway, Jen Strozier, Sarah Thyre, Janie Haddad Tompkins ja Paul Yoon ning kadunud, suurepärane David Rakoff.

Benningtoni kirjutamisseminarid on suurepärane koht, kuhu investeerida kaks aastat oma elust ja sealt leidsin ma *oma* Pesa – tõelised sõbrad, truud lugejad – Rob Fausi, Erin Kasdini, Melissa Mills-Dicki, Kathryn Savage'i ja (väga tagaigatsetud) Megan Renehani. Tänan oma töötubade kaaslasti ning Benningtoni õpetajaid, eriti Bret Anthony Johnstoni, kes luges esimesed kolmkümmend lehekülge minu arvates kehva lühijuttu ja ütles mulle, et see on romaani algus. Tema innukus andis mulle enesekindlust seda raamatut kirjutada ning tema nõuanded, mõtted, huumor, kannatlikkus ja sõprus aitasid mu üle lõpujoone.

Minu agent Henry Dunow ja toimetaja Megan Lynch tegid paremaks kõik, mille ma kirja panin, ja nendega oli tõeline rõõm koos töötada. Ma ei tea, missuguse küla ma eelmises elus päästsin, et neid väärisin, aga kindlasti oli see tohutu suur. Tänan ka Daniel Halperni

ja kõiki Eccos, kes minu heaks väga palju ära tegid, eriti Eleanor Krisemani ja Sonya Cheuse'i.

Olen tänulik oma vanematele, et nad mulle lapsepõlves ette lugesid ning andsid mulle edasi armastuse raamatute ja keele vastu. Olen tänulik oma lastele Matthew'le ja Luke'ile, et nad lasid mul endale ette lugeda, kuni nemad hakkasid olema kauem üleval kui mina, et neist said erakordselt huvitavad, intelligentsed ja lähedad inimesed, kes täitsid meie kodu muusikaga.

Lõpetuseks – ja see on kõige tähtsam – armastus ja tänu minu abikaasale Mike'ile, kelle usk minusse oli täielik väga nadidele asitõenditele vaatamata ja mistõttu see raamat on minu katse teda paremas valguses näidata. Kuni me teineteist naerma ajame, on maailmas kõik hästi.

PROLOOG

KÜLALISED JALUTASID SEL õhtupoolikul rannaklubi terrassil kesksuise taeva all ja rüüpasid hindavalt kokteile, püüdes aru saada, kas baarmen ikka kasutas ülemise riiuli head kraami, tillukesti krabikooke hoiti pabersalvrätikutel. Samal ajal rääkisid külalised kombekalt sellest, kuidas neil on ilmaga vedanud, sest niiskus on homme tagasi, või pomisesid veidi vähem kombekaid märkusi pruudi liibuva atlasskleidi kohta, arutledes, kas üle kleidiserva kummuvas rinnapartiis on süüdi kehv õmbleja või halb maitse (*maitselagendus*, nagu nende enda tütreid selle kohta ütleksid) või ootamatu kaalutõus. Samal ajal pilgutasi nad silma ja viskasid väsinult nalja selle üle, et on vahetanud dringid mähkmete vastu. Samal ajal lahkus Leo Plumb ühe ettekandjaga oma sugulase pulmast.

Leo oli üritanud vältida oma abikaasat Victoriat, kes vaevu temaga veel suhtles, ja õde Beatrice'i, kes ei tahtnud kuidagi vait jääda, jahvatades aina sellest, et nad peaksid tänapäeva ajal kokku saama. Tänapäeva. Juulikuus. Leo polnud kaksikümne aastat pühasid sugulastega veetnud, täpsemini alates 1990-ndate keskpaigast, kui ta õigesti mäletas ja ta ei kavatsenud sellega praegu algust teha.

Ärritununa ja otsides väidetavalt tühja õuebaari, märkas Leo Matilda Rodriguezt esimest korda šampanjapokaalidega kandikut tassimas. Naine liikus inimeste vahel küütlevas helenduses – osaliselt tänu sellele, et loojuv päike heitis Long Islandi idaosale kõlvatut roosat kuma ja osaliselt tänu tõeliselt suurepärasele kokaiinile, mis Leo meeltes hävingut külvas. Tõusvad ja langevad mullid Matilda kandikul olid nagu joovastav kutse, mis mõeldud ainult Leole. Naise

tihedad mustad juuksed olid sätitud korrektseesse krunni, silmad olid mustad ja täidlased huuled punased. Leo jälgis tema puusade elegantset kõikumist, kui naine pulmaküalistel vahel kõndis, nüüd tühi kandik pea kohal nagu tõrvik. Mees haaras mööduva kelneri kandikult martiiniklaasi ja järgnes Matildale terasest pöörduste kaudu kööki.

MATILDALE (ÜHEKSATEIST, ALGAJA LAULJA, ükskõikne ettekandja) tundus, et ühel hetkel pakkus ta Plumbi suguvõsa seitsmekümne viiele liikmele ja nende sõpradele šampanjat ning järgmisel kihutas tüdruk Leo äsja liisitud Porsches Long Islandi väina poole, käsi mehe liiga liibuvates pükstes, põial kohmakalt mehe peenise alumist külge silitamas.

Matilda oli vastu punninud, kui Leo ta sahvrisse tõmbas, tema randmetest kinni hoidis ja teda küsimustega pommitama hakkas: *Kes sa oled? Kust sa pärit oled? Mida sa veel teed? Oled sa modell? Näitleja? Kas sa tead, et oled ilus?*

Matilda teadis, mida Leo tahab – talle tehti selliseid ettepanekuid alatasa, aga tavaliselt olid tegijaiks palju nooremad mehed – või siis totralt vanad, peaaegu muldvanad mehed, kelle relvadeks olid magedad külgelöömislausel ja üsna kitsarinnalised meelitused. (Teda kutsuti pidevalt J Lo'ks, ehkki ta ei sarnanenud viimasega üldse – tema vanemad olid mehhiklased, mitte puertoriikolased). Isegi selles rikkas seltskonnas tundus Leo ebamõistlikult kena ja seda sõna polnud Matilda kunagi kasutanud kellegi kohta, kelle tähelepanuavaldusi ta peaaegu nautis. Ta võinuks öelda *seksikas, armas* või isegi *vapustav*, aga *kena*? Tema tuttavad poisid polnud veel kenaks kasvanud. Matilda vaatas Leole näkku ja püüdis otsustada, mis on see, mis annab kokku *kena*. Nagu tal endal, olid ka mehel tumedad silmad, tumedad juuksed ja lai laup. Ent kui mehe näojooned olid nurgelised ja teravad, oli Matilda nagu ümar ja pehme. Televisioonis mängiks mees mõnd väarikat tegelast – kirurgi näiteks ja Matilda oleks surmahaige patsient, kes palub end terveks teha.

Ta kuulis läbi sahvriukse bändi – tegelikult pigem orkestrit, sest pille oli vähemalt kuusteist –, mis mängisid tavapäraseid pulmalugusid. Leo võttis tema kätest kinni ja tõmbas ta kaasa tuusteppi tantsuma. Mees laulis tema kõrva juures üle muusika meeldivalt energiliselt ja madalal häälel. „*Ühel päeval, kui ma olen suures masenduses, kui maailm on külm, mõtlen ma sinu peale ja sellele, milline sa täna välja nägid.*“

Matilda raputas pead ja naeris kergelt, ent tõmbus siis eemale. Mehe tähelepanuavaldused häirisid, aga need panid ka millegi tema sisemuses elama. Pealegi oli Leo tõrjumine sahvris oluliselt huvitavam köögis sparglit singiviiludesse keeramisest, mida Matilda oleks pidanud tegema. Kui ta ütles häbelikult, et tahab saada lauljaks, pakkus Leo kohe, et tal on Columbia Recordsis sõpru, kes on alati uutest andekatest lauljatest huvitatud. Mees nihkus taas lähemale ja kui Matilda ka ehmus, kui mees pisut vaarus ja pidi käe vastu seinale toetama, et püsti jääda, kadusid tema kahtlused kohe, kui Leo küsis, kas tal on demoplaati, mida autos kuulata.

„Sest kui see mulle meeldib,“ ütles Leo, võttes Matilda saledad sõrmed pihku, „tahaksin kohe tegutsema asuda. Aitaksin sul õigete inimestega kohtuda.“

LEO JUHATAS MATILDA NOBEDASTI parklavalvurist mööda ja neiu vaatas tagasi köögiukse poole. Tema nõbu Fernando oli talle selle töö muretsenud ja vihastaks hirmsasti, kui avastab, et Matilda on lihtsalt minema läinud. Aga Leo oli öelnud Columbia Records. Ta oli öelnud, et nad otsivad alati uusi andekaid lauljaid. Millal Matilda võiks sellise võimaluse veel saada? Ta ei ole ju kaua ära, vaid ainult natuke, et endast hea mulje jätta.

„Tommy Mottola avastas Mariah’ samuti siis, kui viimane tegi ettekandjatööd,“ sõnas Matilda pooleldi naljatades, püüdes oma käitumist õigustada.

„Tõesti?“ Leo kupatas teda auto poole, jälgides samal ajal rannaklubi ülemisi aknaid, mis jäid parkla poole. Võimalik, et Victoria näeb

teda küljeterrassilt, kuhu kõik kogunesid, ja arvatavasti oli naine tema puudumist juba märganud ja otsis teda taga. Olles tõeliselt vihane.

Matilda peatus autoukse juures ja lükkas mustad kangast töökingad jalast. Ta võttis kulunud kilekotist hõbedased kõrge kontsaga kingad.

„Sa ei pea selleks kingi vahetama,“ ütles Leo ja seisis vastu soovile panna kõigi nähes sealsamas käed neiu saleda piha ümber.

„Aga me läheme teeme ju dringi, eks?“ küsis Matilda.

Kas Leo oli talle midagi dringi kohta öelnud? Drink polnud võimalik. Kõik Leo väikeses kodulinnas tundsid teda, tema perekonda, ema, abikaasat. Ta jõi martiini ära ja viskas tühja klaasi pöösastesse. „Kui daam soovib drinki, otsime daamile dringi,“ ütles ta.

Matilda pani rihmikud jalga ning tõmbas kitsa metalse rihma üle vasaku ja siis parema kanna. Ta ajas end sirgu ja oli nüüd Leoga ühepikkune. „Ma ei salli madalaid kingi,“ lausus ta, sikutades liubuvat pluusi veidi allapoole. „Nii on mul tunne, et olen üleni madal.“ Leo lausa lükkas Matilda esiistmele turvaliselt toonitud klaasi varju kõikide pilkude alt ära.

AUTO ESIISTMEL ISTUDES OLII Matilda vapustatud, kuuldes oma plekist ninahäält auto ülimalt kvaliteetsetest kõlaritest. Õe vanas Delli makis kõlas tema hääl hoopis teistsugusena. Palju paremana.

Leo kuulas ja kopsis käega rooli. Abielusõrmus läikis auto laetule valgel. Abielumees oli Matilda reeglite järgi päris kindlasti vale valik. Ta nägi, et Leo üritab tema häälest huvituda, öelda midagi meelitavat.

„Mul on paremaid salvestusi ka. Ilmselt laadisin alla vale versiooni,“ ütles Matilda. Ta tundis, et kõrvad lähevad häbist roosaks. „Ma lähen tagasi,“ lausus ta, sirutades käe ukselingi poole.

„Ära mine,“ keelas Leo ja pani käe tema reie peale. Matilda ei tõmbunud eemale, vaid ajas end veidi rohkem sirgu, pea mõtteid täis. Mida teha, et mehe tähelepanu säilitada? Ta vihkas ettekandjatööd, aga Fernando lööb ta tõepoolest maha, kui ta keset õhtusööki kaob. Leo vahitis jultunult tema rindu. Matilda vaatas alla ja märkas oma mustadel